

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην·

Κριτῆς τις ἦν ἔν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος. Χήρα δὲ ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα· ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου. Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι, διὰ γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην ἐκδικήσω αὐτήν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑποπιάζῃ με.

Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· ἀκούσατε τί ὁ κριτῆς τῆς ἀδικίας λέγει· ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βωόντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ μακροθυμῶν ἐπ’ αὐτοῖς;

Λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν:

«Εἰς κάποια πόλιν ὑπῆρχε ἕνας κριτῆς ποὺ οὔτε τὸν Θεὸν ἐφοβότανε οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρεπότανε. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἦτο κάποια χήρα, ἡ ὁποία ἐρχότανε εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου τὸ δίκηο μου ἀπέναντι τοῦ ἀντιδίκου μου».

Γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα αὐτὸς ἠρνεῖτο, ἀλλ’ ἐπειτα εἶπε μέσα του, «Ἄν καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐντρέπομαι, ὅμως ἐπειδὴ ἡ χήρα αὐτὴ μὲ ἐνοχλεῖ, θὰ τῆς δώσω τὸ δίκηο της γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται συνεχῶς καὶ μὲ ταλαιπωρῇ».

Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, «Ἀκούσατε τί λέγει ὁ ἄδικος κριτῆς. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀποδώσῃ ὁ Θεὸς τὸ δίκηο εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς του ποὺ τοῦ φωνάζουν ἡμέραν καὶ νύχτα, ἂν καὶ δείχνῃ ὑπομονήν;

Σᾶς λέγω, ὅτι γρήγορα θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκηο τους. Ἀλλ’ ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θὰ βρῇ ἄραγε τὴν πίστιν εἰς τὴν γῆν;».